

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Zdeňka Kühna a soudkyň Daniely Zemanové a Michaely Bejčkové v právní věci žalobce: **V. L.**, zast. Mgr. Jindřichem Lechovským, advokátem se sídlem Sevastopolská 378/16, Praha 10, proti žalované: **Policie České republiky**, Krajské ředitelství policie Středočeského kraje, odbor cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort Kladno, U Šestého 1017, Kladno, proti rozhodnutí žalované ze dne 11. 11. 2016, čj. KRPS-255359-44/ČJ-2016-010023-ZZC, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 9. 12. 2016, čj. 44 A 25/2016-23,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Ustanovenému zástupci žalobce Mgr. Jindřichu Lechovskému, advokátu, **s e p ř i z n á v á** odměna a náhrada hotových výdajů v celkové výši **4114 Kč**, která bude proplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) je státním příslušníkem Ukrajiny. Žalovaná ho opětovně zajistila podle § 124 odst. 1 písm. b), c) a e) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky. Rozhodnutí o zajištění napadl stěžovatel žalobou, kterou krajský soud rozsudkem zamítl.

II. Shrnutí argumentů kasační stížnosti a vyjádření žalované

[2] Žalobce podal proti rozsudku krajského soudu včasnou kasační stížnost z důvodů dle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Má za to, že jej žalovaná nemohla zajistit z důvodu dle § 124 odst. 1 písm. e) zákona o pobytu cizinců, neboť v informačním systému smluvních států byl evidován pouze Českou republikou, nikoliv jiným smluvním státem. Žalovaná dále stanovila dobu jeho zajištění natolik nesprávně a nepřezkoumatelně, že toto rozhodnutí je nicotné.

III. Právní hodnocení Nejvyššího správního soudu

[3] NSS při posuzování přípustné kasační stížnosti dospěl k závěru, že kasační stížnost má požadované náležitosti, byla podána včas a osobou oprávněnou. Důvodnost kasační stížnosti posoudil NSS v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.); neshledal přitom vady, jimiž by se musel zabývat i bez návrhu. NSS nejprve posoudil námitky co do stanovení doby zajištění [III.A.] a pak se zabýval výtkami ohledně použití § 124 odst. 1 písm. e) zákona o pobytu cizinců v nynějším případě [III.B.].

[4] Kasační stížnost není důvodná.

III.A. Stanovení doby zajištění

[5] Stěžovatel polemizuje se způsobem stanovení doby zajištění v napadeném rozhodnutí žalované. Nelíbí se mu, že přímo z rozhodnutí žalované nelze seznat přesné a jednoznačné vymezení doby zajištění. Z rozhodnutí údajně nezjistil, zda zajištění trvá a kdy doba zajištění končí.

[6] K tomu NSS uvádí následující.

[7] Ze správního spisu vyplynulo, že rozhodnutím ze dne 14. 12. 2014 žalovaná uložila stěžovateli správní vyhoštění, stanovila mu dobu třiceti dnů k vycestování a dobu tří let, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie. Stěžovatel dne 24. 7. 2016 ve večerních hodinách v obci S. slovně napadal a urážel některé občany. Též vyrazil dveře jednoho domu. Přivolané hlídce policie sdělil, že se jmenuje V. B.. Žalované se proto nepodařilo stěžovatele ztotožnit. Nejprve ho v ranních hodinách 25. 7. 2016 zajistila v režimu § 27 zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky. Následně – po podání vysvětlení – ho žalovaná zajistila rozhodnutím ze dne 25. 7. 2016 dle § 124 odst. 1 písm. b), c) a e) zákona o pobytu cizinců.

[8] Dne 28. 7. 2016 stěžovatel podal žádost o udělení mezinárodní ochrany. Ministerstvo vnitra následující den vydalo rozhodnutí o zajištění stěžovatele ve smyslu § 46a odst. 1 písm. e) ve spojení s § 46a odst. 5 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, a to až do 15. 11. 2016. V návaznosti na právní moc posledně zmíněného rozhodnutí žalovaná ukončila dne 1. 8. 2016 předcházející zajištění stěžovatele dle zákona o pobytu cizinců. Dopisem ze dne 10. 11. 2016 Ministerstvo vnitra vyrozumělo žalovaného, že Krajský soud v Ústí nad Labem dne 7. 11. 2016 zamítl žalobu proti rozhodnutí o neudělení mezinárodní ochrany a že rozsudek nabyt právní moci následujícího dne. Ministerstvo žalované rovněž oznámilo, že dne 8. 11. 2016 zanikla účinnost jeho rozhodnutí o zajištění stěžovatele dle zákona o azylu a od tohoto data reguluje postavení stěžovatele opět zákon o pobytu cizinců. Dne 11. 11. 2016 žalovaná vydala nyní přezkoumávané rozhodnutí, jímž stěžovatele opět podle § 124 odst. 1 písm. b), c) a e) zákona o pobytu cizinců zajistila. V tomto rozhodnutí stanovila dobu zajištění na 90 dnů od okamžiku omezení svobody.

pokračování

[9] Stěžovatel byl tedy zajištěn čtyřmi postupně vydanými rozhodnutími, a to na základě tří různých právních důvodů. Ještě před ztotožněním byl zajištěn dle zákona o Policii České republiky. Po zjištění skutečné totožnosti byl poprvé „přezajištěn“ do režimu § 124 zákona o pobytu cizinců. Po podání žádosti o mezinárodní ochranu pak musel být podle § 46a zákona o azylu „přezajištěn“ podruhé. Konečně byl potřetí „přezajištěn“ zpět do režimu zákona o pobytu cizinců poté, co řízení o jeho žádosti o mezinárodní ochranu bylo pravomocně ukončeno a rozsudek krajského soudu, kterým bylo přezkoumáno toto rozhodnutí, nabyl právní moci.

[10] Podle § 124 odst. 1 zákona o pobytu cizinců je policie oprávněna zajistit cizince po splnění zákonem vyjmenovaných podmínek. Dle § 124 odst. 3 policie v rozhodnutí o zajištění stanoví dobu trvání zajištění s přihlédnutím k předpokládané složitosti přípravy výkonu správního vyhoštění.

[11] Podle § 46a odst. 1 zákona o azylu může Ministerstvo *v případě nutnosti rozhodnout o zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany v přijímacím středisku nebo v zařízení pro zajištění cizinců*, pokud shledá, že jsou splněny další zákonem vyjmenované podmínky.

[12] Instituty omezení osobní svobody podle zákona o pobytu cizinců a zákona o azylu spadají pod různé právní režimy a směřují k odlišným cílům. Zajištění podle § 124 zákona o pobytu cizinců slouží k přípravě a realizaci správního vyhoštění. Cílem zajištění dle § 46a zákona o azylu je zamezit zneužívání řízení o mezinárodní ochraně pro nelegální migraci či jiné nelegální aktivity (viz důvodová zpráva k novele zákona o azylu č. 379/2007 Sb.; sněmovní tisk č. 191/0, 5. volební období, dostupný na digitálním repozitáři www.psp.cz). Existence rozdílných režimů zajištění cizince má právní základ v právu Evropské unie.

[13] Zajištění za účelem správního vyhoštění upravené v § 124 zákona o pobytu cizinců je implementací čl. 15 směrnice 2008/115/ES¹ (dále jen „návrátová směrnice“). Zajištění cizince v režimu § 46a zákona o azylu naopak provádí pokyny směrnice Rady 2003/9/ES² („příjímací směrnice“), resp. její nově přijaté a přepracované verze, tj. směrnice 2013/33/EU³ („nová příjímací směrnice“). Podle čl. 7 odst. 1 nové příjímací směrnice *žadatelé se mohou volně pohybovat na území hostitelského členského státu nebo na území, které jim tento členský stát vymezí*. Podle čl. 8 odst. 2 této směrnice pak *[v] případě nutnosti a na základě individuálního posouzení každého případu mohou členské státy zajistit žadatele, nelze-li účinně uplatnit jiná, mírnější donucovací opatření*. Vedle toho obsahuje ustanovení o zajištění cizinců též čl. 26 směrnice 2013/32/EU⁴ („nová procedurální směrnice“).

[14] S účinností od 18. 12. 2015 zákonodárce vložil do zákona o pobytu cizinců mj. zcela nový § 125 odst. 5, kterým reguluje počítání dob zajištění cizince, který byl zajištěn podle zákona o pobytu cizinců a též podle zákona o azylu. Nově platí, že *pokud je rozhodnuto o zajištění cizince poté, co bylo ukončeno zajištění podle § 46a zákona o azylu, k uplynulé době zajištění podle § 46a zákona*

¹ Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2008/115/ES ze dne 16. prosince 2008 o společných normách a postupech v členských státech při navrácení neoprávněně pobývajících státních příslušníků třetích zemí (Úř. věst. L 348, 24.12.2008, s. 98-107).

² Směrnice Rady 2003/9/ES ze dne 27. ledna 2003, kterou se stanoví minimální normy pro přijímání žadatelů o azyl (Úř. věst. L 31, 6.2.2003, s. 18—25, zvláštní vydání v českém jazyce: Kapitola 19 Svazek 006 S. 101-108).

³ Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/33/EU ze dne 26. června 2013, kterou se stanoví normy pro přijímání žadatelů o mezinárodní ochranu (Úř. věst. L 180, 29.6.2013, s. 96-116).

⁴ Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. června 2013 o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany (Úř. věst. L 180, 29.6.2013, s. 60-95).

o azylu se nepřihlíží. „Zrcadlově“ nastavené ustanovení nyní obsahuje i § 46a odst. 4 zákona o azylu, který přikazuje nepřihlížet k uplynulé době zajištění podle zákona o pobytu cizinců.

[15] Již z výslovného znění § 125 odst. 5 zákona o pobytu cizinců je zřejmé, že toto ustanovení ještě výrazněji odděluje doby zajištění cizince z různých zákonných důvodů. Záměrem zákonodárce bylo prodloužit celkovou možnou dobu zajištění cizince (srov. důvodovou zprávu k novele č. 314/2015 Sb., sněmovní tisk č. 463/0, 7. volební období, od 2013, dostupný na digitálním repozitáři www.psp.cz). Podle textu nynější právní úpravy se tedy do doby zajištění cizince podle zákona o pobytu cizinců nepočítá doba jeho zajištění podle § 46a zákona o azylu, která dle § 46a odst. 5 téhož zákona činí maximálně 120 dnů. Blíže se však NSS nemusel výkladem celkové maximální doby zajištění zabývat, neboť by to pro nynější kauzu nebylo jakkoliv významné.

[16] S ohledem na jasný text § 125 odst. 5 zákona o pobytu cizinců nelze žalované vytknout, pokud stanovila dobu zajištění stěžovatele způsobem, který nepřihlíží k již uplynulé době jeho zajištění ve smyslu § 46a zákona o azylu. Z ničeho nevyplývá, že by § 125 odst. 5 snad žalovaná nemohla aplikovat při určení doby zajištění v rozhodnutí dle § 124 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, které navazovalo na předcházející zajištění stěžovatele ve smyslu § 46a zákona o azylu. Nelze tedy souhlasit se stěžovatelem, že sporný § 125 odst. 5 se má užít jen a pouze za účelem zjištění maximální doby zajištění cizince dle zákona o pobytu cizinců a zákona o azylu. NSS má naopak za to, že § 125 odst. 5 lze užít jak pro účely *zjištění maximální celkové doby zajištění* v režimu obou cit. zákonů, tak za účelem *stanovení doby zajištění v konkrétním rozhodnutí* o zajištění cizince. O této dvojí funkci § 125 odst. 5 zákona o pobytu cizinců a jeho dopadu na počítání dob zajištění cizince NSS nepochybuje.

[17] Rozhodnutí žalované tudíž není nicotné, nepřezkoumatelné ani nezákonné, jak se domnívá stěžovatel. Žalovaná nepochybila, pokud v napadeném rozhodnutí stanovila dobu zajištění stěžovatele *na 90 dnů od okamžiku omezení jeho osobní svobody* a do doby těchto devadesáti dnů nezapočetla více než tři měsíce, během nichž byl stěžovatel zajištěn v režimu zákona o azylu (k otázce stanovení počátku doby zajištění cizince dále přiměřeně srov. rozsudek NSS ze dne 10. 4. 2014, čj. 2 As 115/2013-59, č. 3044/2014 Sb. NSS). Žalovaná by nepochybila ani pokud by snad zákon o pobytu cizinců neobsahoval dikci stávajícího § 125 odst. 5. NSS totiž za předchozí právní úpravy v rozsudku ze dne 11. 12. 2014, čj. 1 Azs 136/2014-31, bod 25, dovodil, že *„do běhu doby zajištění za účelem správního vyhoštění podle § 124 zákona o pobytu cizinců se nezapočítává doba, kdy byla cizinci omezena osobní svoboda podle § 46a zákona o azylu. Správní orgán totiž délku zajištění za účelem správního vyhoštění určuje s ohledem na předpokládanou složitost přípravy výkonu správního vyhoštění. Je-li však cizinec předán do dispozice jiného správního orgánu a jeho zajištění se řídí jiným právním režimem, doba zajištění podle cizineckého zákona nebere. Odlišnou otázkou je však plynutí a počítání maximální doby zajištění dle § 125 odst. 1 zákona o pobytu cizinců; do maximální doby zajištění se doba, po kterou je cizinec povinen setrvat v zařízení pro zajištění cizinců podle zákona o azylu, počítá“* (zvýraznění doplněno).

[18] Nedůvodná je výtká, že žalovaná nevymezila dobu zajištění jednoznačně a že z jejího rozhodnutí mělo být přesně znát, ve který den zajištění skončí, a též přesný počet dnů, po které byl stěžovatel zajištěn v režimu § 46a zákona o azylu. V obecné rovině je sice pravda, že vedlejší ustanovení výroku rozhodnutí o zajištění cizince za účelem jeho vyhoštění, jímž se stanoví délka doby zajištění, musí být ve smyslu § 68 odst. 3 správního řádu řádně odůvodněno. Toto pravidlo cizince chrání před zneužitím správního uvážení (srov. rozsudek NSS ze dne 19. 10. 2011, čj. 1 As 93/2011-79, bod 22). V posuzovaném případě však stěžovatel žalované nevytká překročení mezí správního uvážení. Pře se o způsob, jakým mají být vymezeny konkrétní doby, v nichž měl být, resp. byl, střídavě zajištěn v režimu zákona o pobytu cizinců a zákona o azylu. NSS již judikoval, že z dikce § 124 odst. 3 zákona

pokračování

o pobytu cizinců rozhodně neplyne povinnost žalované stanovit ve výrokové části (ani v odůvodnění rozhodnutí) konkrétní den, kdy doba zajištění nejpozději skončí. Požadavku na jasnost, určitost a srozumitelnost rozhodnutí o zajištění stěžovatele postačuje, uvedla-li žalovaná ve výroku, že se stěžovatel zajišťuje na konkrétní počet dnů ode dne prvotního omezení svobody (srov. přiměřeně již cit. rozsudek čj. 1 Azs 136/2014-31, body 25). Proto v tomto případě postačovalo, pokud žalovaná v odůvodnění napadeného rozhodnutí rekapitulovala průběh předcházejících zajištění stěžovatele a zejména specifikovala spornou dobu zajištění v režimu § 46a zákona o azylu.

[19] NSS přesto souhlasí se stěžovatelem, že žalovaná skutečně nenaformulovala výrok napadeného rozhodnutí nejšťastněji. Není z něj totiž na první pohled zřejmé, jak se počítá doba zajištění stěžovatele, resp. z jakých právních titulů byl v jednotlivých obdobích omezen na osobní svobodě. To ostatně NSS žalované vytkl v již cit. rozsudku čj. 1 Azs 136/2014-31, bod 39. Tato okolnost ovšem není natolik závažná, že by mohla založit eventuální nezákonnost napadeného rozhodnutí.

III.B. Rozsah zajištění ve smyslu § 124 odst. 1 písm. e) zákona o pobytu cizinců

[20] Stěžovatel se domnívá, že ho žalovaná nemohla ve smyslu § 124 odst. 1 písm. e) zákona o pobytu cizinců zajistit, neboť záznam do informačního systému nevložil jiný smluvní stát, ale pouze Česká republika.

[21] Tato výtky není důvodná.

[22] Podle § 124 odst. 1 zákona o pobytu cizinců je policie oprávněna zajišťovat cizince staršího 15 let, *jemuž bylo doručeno oznámení o zahájení řízení o správním vyhoštění anebo o jehož správním vyhoštění již bylo pravomocně rozhodnuto nebo mu byl uložen jiným členským státem Evropské unie zákaz vstupu platný pro území členských států Evropské unie a nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování*. Zároveň musí být dán jeden z důvodů uvedených v písmenech a) až e) téhož odstavce. Konkrétně v nynější kauze byl stěžovatel zajištěn podle písm. b), c) a e). Žalovaná měla za to, že v souzené kauze

b) je nebezpečí, že by cizinec mohl mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění, zejména tím, že v řízení uvedl nepravdivé údaje o totožnosti, místě pobytu, odmítl tyto údaje uvést anebo vyjádřil úmysl území neopustit nebo pokud je takový úmysl zjevný z jeho jednání,

c) cizinec nevycestoval z území v době stanovené v rozhodnutí o správním vyhoštění,

e) je cizinec evidován v informačním systému smluvních států.

[23] Rozhodně nelze souhlasit s výtkou, že jediným účelem zajištění z důvodu evidence cizince v informačním systému smluvních států [§ 124 odst. 1 písm. e) zákona o pobytu cizinců] je koordinace společných seznamů nežádoucích osob, sdílení informací k řádnému fungování schengenského systému a ochrana ostatních členských států, nikoliv však státu, který záznam do systému provede. Schengenský informační systém samozřejmě primárně slouží k mezistátnímu sdílení informací o nežádoucích osobách. Dle čl. 93 Úmluvy k provedení Schengenské dohody⁵ je však účel schengenského informačního systému vymezen širěji, a to „*při využití informací poskytovaných systémem udržovat na území smluvních stran veřejný pořádek a bezpečnost, včetně bezpečnosti státu, a uplatňovat ustanovení této úmluvy týkající se pohybu osob*“.

⁵ Úmluva k provedení Schengenské dohody ze dne 14. června 1985 mezi vládami států Hospodářské unie Beneluxu, Spolkové republiky Německo a Francouzské republiky o postupném odstraňování kontrol na společných hranicích, podepsaná dne 19. června 1990 v Schengenu (Úř. věst. 2000, L 239, s. 19; Zvl. vyd. 19/02, s. 3).

Pro stěžovatelův výklad § 124 odst. 1 písm. e) zákona o pobytu cizinců ostatně nesvědčí ani důvodová zpráva k novele č. 217/2002 Sb., která s účinností od 21. 12. 2007 vložila tento důvod zajištění do zákona o pobytu cizinců, neboť obecně uvádí následující: „*Upřesňuje se dosavadní díkce zákona uvedením některých skutečností, které lze podřadit pod institut obrožení bezpečnosti státu a závažného narušení veřejného pořádku*“ (srov. sněmovní tisk č. 1164/0, 3. volební období, od 1998, dostupný na digitálním repozitáři www.psp.cz). Úvaha stěžovatele, že záznamy zanesené do Schengenského informačního systému by měly pomoci udržovat veřejný pořádek a bezpečnost jen na území jiných smluvních států, než státu, jehož orgány veřejné moci záznam do tohoto systému vložily, je tedy lichá.

[24] Již z výslovného znění § 124 odst. 1 písm. e) je patrné, že toto ustanovení nijak nerozlišuje mezi záznamy, které do informačního systému smluvních států vložil jeden či druhý smluvní stát. Všechny záznamy mají stejnou nominální hodnotu. Opačný názor stěžovatele se přiči hodnotám, na nichž je postavena spolupráce smluvních států v rámci *schengenského aquis*. Jednotlivé záznamy mohou nabýt odlišné hodnoty teprve v případě, že jim některá ze smluvních stran přidělí poznámku o neslučitelnosti s vnitrostátními právními předpisy této smluvní strany (viz např. čl. 94 odst. 4 cit. prováděcí úmluvy). To se ovšem v posuzovaném případě nestalo.

[25] Zdejší soud přitom pokládá za absurdní, aby orgány veřejné moci nemohly v jejich další rozhodovací činnosti vycházet ze záznamů do informačního systému, které provedl jejich domovský stát, ale jen a pouze jiný smluvní stát. Na tom nic nemění ani skutečnost, že žalovaná mohla zajistit stěžovatele (a skutečně jej zajistila) i z jiných důvodů vymezených vedle evidence v informačním systému smluvních států [v nynějším případě z důvodů dle § 124 odst. 1 písm. b), c) a e) zákona o pobytu cizinců]. Duplicita důvodů v rámci jednoho zajištění, na kterou stěžovatel upozorňuje odkazem na § 154 odst. 6 ve spojení s § 124 odst. 1 písm. a), b, c) a d) zákona o pobytu cizinců, se tomuto zákonu nijak nepřiči. V souzené kauze skutečně postačovalo stěžovatele zajistit pouze ve smyslu jednoho z těchto výše vyjmenovaných důvodů, nicméně žalovaná sáhla též po zajištění z důvodu dle písm. e).

[26] Je pravda, že žalovaná v praxi užívá důvod pro zajištění cizince dle § 124 odst. 1 písm. e) zákona o pobytu cizinců zejména pokud záznam do informačního systému smluvních států vloží orgány veřejné moci jiného státu, než je Česká republika (srov. např. rozsudky NSS ze dne 15. 7. 2011, čj. 7 As 78/2011-73; ze dne 29. 9. 2011, čj. 1 As 82/2011-117; ze dne 16. 1. 2014, čj. 2 Azs 10/2013-62; ze dne 17. 12. 2014, čj. 4 Azs 192/2014-32; ze dne 27. 8. 2015, čj. 7 Azs 172/2015-32 a posledně ze dne 15. 2. 2017, čj. 10 Azs 283/2016-31). Avšak bez existence zjevného důvodu nelze rozsah aplikace této normy zužovat, aby bylo možné cizince dle cit. písm. e) zajistit výlučně v situacích, kdy tento záznam do informačního systému vloží orgány jiné smluvní země, než je Česká republika.

IV. Závěr a náklady řízení

[27] S ohledem na výše uvedené NSS zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou (§ 110 odst. 1 věta poslední s. ř. s.).

[28] O náhradě nákladů řízení rozhodl podle § 60 odst. 1 za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatel nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, neboť ve věci neměl úspěch; žalované náklady řízení nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly.

[29] Podle § 35 odst. 8 ve spojení s § 120 s. ř. s. ustanovenému advokátovi hradí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát. Ustanovený zástupce provedl ve věci jeden úkon právní služby,

pokračování

kterým je doplnění kasační stížnosti [§ 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif)]. Za jeden úkon právní služby zástupci stěžovatele náleží mimosmluvní odměna ve výši 3 100 Kč podle § 9 odst. 4 písm. d) ve spojení s § 7 bodem 5. advokátního tarifu, která se zvyšuje o 300 Kč paušální náhrady hotových výdajů dle § 13 odst. 3 advokátního tarifu. Za tento úkon právní služby tedy ustanovenému zástupci náleží 3 400 Kč a DPH ve výši 21 %, celkem tedy 4 114 Kč. Tato částka bude advokátovi vyplacena z účtu NSS do 60 dnů ode dne právní moci tohoto rozsudku.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 8. března 2017

Zdeněk Kühn
předseda senátu